

[Lysholm Christensen]

Det kan altså ikke skjules, at vi her i landet har nogle store problemer med optagelse og kapacitet på de videregående uddannelser. Sådan vil det desværre nok være endnu nogle år. Vi ved jo, at vi i øjeblikket har nogle af de største årgange på vej igennem systemet. Det vil lette, når vi kommer nogle få år længere frem.

I den situation er vi i Kristeligt Folkeparti af den formening, at vi ikke har økonomiske ressourcer til at udvide væsentligt. Vi har ikke penge til at oprette væsentlig flere studiepladser, end vi har i øjeblikket. Vi finder det heller ikke forsvarligt at opbygge en kapacitet nu med henblik på nogle få år for så, når puklen er afviklet, at stå med en overkapacitet, som det kan blive vanskeligt at få gearret ned igen. Og endelig skal beskæftigelsesmulighederne inden for visse discipliner da heller ikke lades ude af betragtning, når vi snakker om disse ting.

Jeg tror, det har været nyttigt med denne debat i dag. Det er vigtigt at holde liv i en konstruktiv debat om disse vanskelige spørgsmål. Vilkårene, situationen, udvikler og ændrer sig, så det er vigtigt, at man hele tiden holder debatten levende, så man kan justere og tilpasse betingelserne, reglerne til situationen.

Kristeligt Folkeparti kan stemme for den af et flertal her i Folketinget foreslåede dagsorden, og dermed vil vi gerne være med til at udtrykke nogle væsentlige synspunkter vedrørende dette problemfelt.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for debatten, som har vist, at der er klarhed, der er fortsat opbakning til optagelsesbekendtgørelsen. Institutionerne kan fortsætte deres dygtige arbejde med at sætte den i værk.

Det er svært, al forandring er svær, men jeg har fornemmet på samtlige ordførere, at man her i Tinget godt forstår, at forandring skal der til. Nogle har tilladt sig at minde Socialdemokratiet om, at det var Socialdemokratiet, der stod for indførelse af adgangsbegrænsningen. Det synes jeg også der er grund til at minde om.

Nu tager vi altså hul på et nyt kapitel, hvor vi giver institutionerne et større ansvar. Og når institutionerne selv kan bestemme lidt mere, så bliver der også plads til, at de kan vurdere ansøgerne mere individuelt, så man ikke skal forfølges af nogle enkelte dårlige karakterer resten af livet.

Beskrivelsen af optagelsesbetingelserne bliver derved lidt mere uklar, naturligvis, og det bliver lidt sværere at være vejleder. Det kan ikke være anderledes. Det er rigtigt at gå i retning af en mere individuel vurdering af ansøgerne.

Jeg mener, man må konkludere, at den socialdemokratiske modvilje mod overhovedet at drøfte disse ting før denne debat, der falder her i slutningen af januar måned, har givet bagslag. Hvis man troede, det ville give resultater, så kan man nu se, at det gjorde det ikke. Man fik – måske mod sin vilje – demonstreret, at vi godt kan ordne paragrafferne uden Socialdemokratiet, hvis ikke Socialdemokratiet vil være med.

Den klarhed, Socialdemokratiet ønsker i dagsordenen, er skabt. Jeg indrømmer, at den sidste del af den socialdemokratiske dagsorden om fri overgang til kandidatuddannelser er mere klar end den tilsvarende formulering i flertallets dagsorden. Men sådan er det vistnok: Oppositionspartier laver klare dagsordener, som har ringe forbindelse med virkeligheden og dens problemer, mens dagsordener, som regeringer stemmer for, nødvendigvis må kunne administreres og derfor ofte bliver lidt mere komplicerede. Det er vist ikke noget nyt. Løsningen på det problem er, at man lader være at vedtage så mange ting i form af dagsordener. Det er en rigtig uhensigtsmæssig form.

Derfor er jeg glad for, at der er den elastik i den dagsorden, der nu bliver vedtaget, som skal til, for at det kan administreres, og for at vi har penge til det osv. Der er ingen tvivl om retningen. Der er ingen tvivl om det fælles ønske om, at der skal kunne stilles kvalitetskrav, og at de, der opfylder de kvalitetskrav, skal kunne gå videre. Men lige præcis fra hvornår er bl.a. et pengespørgsmål, og det må drøftes først, og det står i flertallets dagsorden, at det skal der arbejdes med.

Fru Jette Pors nævnte sit partis ønske om, at der bliver bedre vilkår for studerende, der vil uddanne sig i udlandet. Regeringen deler det ønske. Det kunne man også se i det lovforslag, som ikke kom igennem, fordi der blev valgkamp. Dét var der faktisk et forslag om, at man skulle kunne læse i helt op til 5 år i udlandet og tage SU med, men på den måde, at de år, man læser i udlandet, trækkes fra, hvis man kommer hjem og vil læse i Danmark. Altså: Har man brugt 2 af sine 5 år i udlandet, så har man kun 3 tilbage. Hvis man spilder tiden, mens man læ-